

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 835

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 25 noiembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.091 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. (1), (1 ¹) și (1 ²), ale art. 256 ¹ și art. 256 ² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	2–4
Decizia nr. 1.161 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	5–7
Decizia nr. 1.163 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza finală a părții introductive din Codul de procedură civilă	7–8
Decizia nr. 1.208 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12, art. 8 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	9–11
Decizia nr. 1.269 din 27 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	11–14
Decizia nr. 1.276 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 248—254 și art. 304 din Codul de procedură civilă	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.091**

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. (1), (1¹) și (1²), ale art. 256¹ și art. 256² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. (1), (1¹) și (1²), ale art. 256¹ și art. 256² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lexi Star” — S.R.L. din Târgu Jiu în Dosarul nr. 6.716/95/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 255 alin. (1), (1¹) și (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, care au fost abrogate ulterior sesizării Curții cu excepția de neconstituționalitate, și ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 256¹ și art. 256² din aceeași ordonanță de urgență, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.716/95/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. (1), (1¹) și (1²), ale art. 256¹ și art. 256² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Lexi Star” — S.R.L. din Târgu Jiu într-o cauză având ca obiect anularea unei proceduri de atribuire, întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile legale criticate dau posibilitatea de a ataca în paralel sau la intervale aleatorii de timp acte emise în cadrul unei achiziții publice și care au produs efecte juridice majore.

Exercitarea a două căi procedurale diferite și care se exclud de principiu este rezultatul unei tehnici legislative incoerente ce destabilizează activitatea economică atât a ofertanților operatori economici, dar și a autorității contractante, în cadrul unei proceduri de achiziție publică.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Prin instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale facultative de contestare a actelor emise de autoritatea contractantă, nu se îngrădește dreptul la un proces echitabil și nici egalitatea cetățenilor în fața legii, dimpotrivă, se lărgeste sfera posibilităților persoanei vătămate de a ataca actele nelegale emise de această autoritate. Pe de altă parte, legiuitorul a prevăzut o procedură care să asigure soluționarea procesului într-un termen rezonabil, prevăzând termene mai scurte decât cele din dreptul comun în materie de anulare a actelor emise de autorități.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că reglementarea specială a procedurii de a contesta de către persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante pe cale administrativ-jurisdicțională nu este obligatorie. Potrivit dispozițiilor legale criticate, persoana care contestă poate alege această cale administrativ-jurisdicțională sau se poate adresa justiției, în condițiile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, având asigurat astfel accesul la justiție. În acest sens, este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 1/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 255 alin. (1), (1¹) și (1²), art. 256¹ și art. 256² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată cu modificări și completări

prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 255 alin. (1), (11) și (12): „(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, prin încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, poate solicita anularea actului, obligarea autorității contractante de a emite un act, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim pe cale administrativ-jurisdicțională sau în justiție, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(11) În cazul în care cu privire la același obiect au fost formulate atât contestație în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cât și acțiune la instanța judecătorească, aceasta din urmă, pentru asigurarea unei bune judecăți, va putea dispune, la cererea părților sau din oficiu, prin încheiere, întrunirea cauzelor. Încheierea poate fi atacată numai odată cu fondul.

(12) Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor va transmite dosarul în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la alin. (11).”;

— Art. 256¹: „(1) Înainte de a se adresa instanței competente, persoana vătămată notifică autoritatea contractantă cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice și la intenția de a sesiza instanța judecătorească competentă. Dispozițiile art. 205 și 256² rămân aplicabile.

(2) Lipsa notificării prevăzute la alin. (1) nu împiedică introducerea cererii în fața instanței judecătorești competente.

(3) Notificarea prevăzută la alin. (1) nu are ca efect suspendarea de drept a procedurii de atribuire. După primirea notificării, autoritatea contractantă poate adopta orice măsuri pe care le consideră necesare pentru remedierea pretinsei încălcări, inclusiv suspendarea procedurii de atribuire sau revocarea unui act emis în cadrul respectivei proceduri.

(4) Măsurile adoptate potrivit alin. (3) se comunică în termen de o zi lucrătoare atât persoanei care a notificat autoritatea contractantă, cât și celorlalți operatori economici implicați în procedura de atribuire.

(5) Persoana vătămată care a notificat autoritatea contractantă potrivit dispozițiilor alin. (1) se poate adresa de îndată instanței judecătorești competente, fără a fi obligată să aștepte comunicarea măsurilor luate de autoritatea contractantă potrivit alin. (3).

(6) Persoana vătămată care, primind comunicarea prevăzută la alin. (4), consideră că măsurile adoptate sunt suficiente pentru remedierea pretinsei încălcări va transmite autorității contractante o notificare de renunțare la dreptul de a formula acțiune în justiție sau, după caz, de renunțare la judecarea acțiunii în ceea ce privește respectiva încălcare.

(7) Dispozițiile alin. (1)—(6) se aplică în mod corespunzător în cazul prevăzut la art. 256 alin. (1).”;

— Art. 256²: „(1) Persoana vătămată poate sesiza Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sau, după caz, instanța judecătorească competentă în vederea anulării actului și/sau recunoașterii dreptului pretins ori a interesului legitim, în termen de:

a) 10 zile începând cu ziua următoare luării la cunoștință, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, despre un act al autorității contractante considerat nelegal, în cazul în care valoarea contractului care urmează să fie atribuit, estimată conform prevederilor art. 23 și ale cap. II secțiunea a 2-a, este mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2);

b) 5 zile începând cu ziua următoare luării la cunoștință, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, despre un act al autorității contractante considerat nelegal, în cazul în care valoarea contractului care urmează să fie atribuit, estimată conform prevederilor art. 23 și ale cap. II secțiunea a 2-a, este

egală sau mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2).

(2) În cazul în care cererea prevăzută la alin. (1) privește conținutul documentației de atribuire, publicată în SEAP în condițiile art. 75 alin. (5), art. 89 alin. (4) și art. 127 alin. (2), data luării la cunoștință este data publicării documentației de atribuire.

(3) Partea nu se poate adresa, pentru soluționarea aceleiași cereri, concomitent Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor și instanței judecătorești competente. În caz contrar, se prezumă renunțarea la calea administrativ-jurisdicțională, partea având obligația de a notifica Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor introducerea cererii la instanța judecătorească competentă.”

Ulterior sesizării Curții, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 a fost modificată prin Legea nr. 278/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 31 decembrie 2010, astfel că în prezent dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 255 alin. (1): „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, prin încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, poate solicita, prin contestație, anularea actului, obligarea autorității contractante de a emite un act, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim pe cale administrativ-jurisdicțională, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.”;

— Art. 255 alin. (11) și (12) se abrogă;

— Art. 256¹: „(1) Înainte de a se adresa Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, persoana vătămată notifică autoritatea contractantă cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice și la intenția de a sesiza Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor. Dispozițiile art. 205 și 256² rămân aplicabile.

(2) Lipsa notificării prevăzute la alin. (1) nu împiedică introducerea cererii în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

(3) Notificarea prevăzută la alin. (1) nu are ca efect suspendarea de drept a procedurii de atribuire. După primirea notificării, autoritatea contractantă poate adopta orice măsuri pe care le consideră necesare pentru remedierea pretinsei încălcări, inclusiv suspendarea procedurii de atribuire sau revocarea unui act emis în cadrul respectivei proceduri.

(4) Măsurile adoptate potrivit alin. (3) se comunică în termen de o zi lucrătoare atât persoanei care a notificat autoritatea contractantă, cât și celorlalți operatori economici implicați.

(5) Persoana vătămată care a notificat autoritatea contractantă potrivit dispozițiilor alin. (1) se poate adresa de îndată Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, fără a fi obligată să aștepte comunicarea măsurilor luate de autoritatea contractantă potrivit alin. (3).

(6) Persoana vătămată care, primind comunicarea prevăzută la alin. (4), consideră că măsurile adoptate sunt suficiente pentru remedierea pretinsei încălcări va transmite autorității contractante o notificare de renunțare la dreptul de a formula contestație în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor sau, după caz, o cerere de renunțare la judecarea contestației.”;

— Art. 256²: „(1) Persoana vătămată poate sesiza Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor în vederea anulării actului și/sau recunoașterii dreptului pretins ori a interesului legitim, în termen de:

a) 10 zile începând cu ziua următoare luării la cunoștință, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, despre un act al

autorității contractante considerat nelegal, în cazul în care valoarea contractului care urmează să fie atribuit, estimată conform prevederilor art. 23 și ale cap. II secțiunea a 2-a, este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2);

b) 5 zile începând cu ziua următoare luării la cunoștință, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, despre un act al autorității contractante considerat nelegal, în cazul în care valoarea contractului care urmează să fie atribuit, estimată conform prevederilor art. 23 și ale cap. II secțiunea a 2-a, este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2).

(2) În cazul în care cererea prevăzută la alin. (1) privește conținutul documentației de atribuire, publicată în SEAP în condițiile art. 75 alin. (5), art. 89 alin. (4) și art. 127 alin. (2), data luării la cunoștință este data publicării documentației de atribuire.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și în art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. (1), (1¹) și (1²), art. 256¹ și art. 256² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea constată că, deși acestea au fost modificate sau abrogate, astfel încât soluția legislativă criticată nu mai este în vigoare, dispozițiile legale în forma prevăzută de legea anterioară își produc în continuare efectele juridice în temeiul dispozițiilor art. 725 alin. 4 și 5 din Codul de procedură civilă, potrivit căroră „*Hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate*”, respectiv „*Actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămâne supus dispozițiilor vechii*

legi. În cazul în care acest act de procedură ar putea fi anulat potrivit legii vechi, el nu va fi menținut, chiar dacă potrivit legii noi ar fi valabil”. Astfel, prevederile art. 255 alin. (1), (1¹) și (1²), art. 256¹ și art. 256² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii au constituit temeiul juridic al acțiunii având ca obiect anularea unei proceduri de atribuire, întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006, în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. În acest caz, Curtea are competența de a controla constituționalitatea acestor dispoziții legale, chiar dacă ele, abrogate total sau parțial, ori modificate, fără a prelua soluția legislativă criticată, nu mai sunt în vigoare la data pronunțării prezentei decizii.

II. Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 255 alin. (1), (1¹) și (1²), art. 256¹ și art. 256² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, respingând criticile formulate. Astfel, printr-o jurisprudență constantă (de exemplu, Decizia nr. 318 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 23 aprilie 2008, sau Decizia nr. 585 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 2 iunie 2009), Curtea a constatat constituționalitatea textelor de lege criticate în raport cu critici similare, statuând că dispozițiile art. 255 alin. (1) din ordonanță satisfac pe deplin cerința constituțională consacrată de art. 21 alin. (4), potrivit căreia „*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite*”, persoana vătămată având posibilitatea de a opta între contestarea actului administrativ pe calea administrativ-jurisdicțională și formularea unei acțiuni direct în fața instanței judecătorești, în temeiul dreptului comun în materia contenciosului administrativ. Împrejurarea că, în această materie, legea a prevăzut două căi alternative prin care persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, încheiat cu încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, poate contesta actul respectiv nu este de natură a contraveni principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. (1), (1¹) și (1²), ale art. 256¹ și art. 256² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lexi Star” — S.R.L. din Târgu Jiu în Dosarul nr. 6.716/95/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.161

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rifa Exim” — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 20.249/271/2009 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.954D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 20.249/271/2009, **Judecătoria Oradea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rifa Exim” — S.R.L. din Oradea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că modificările aduse Codului fiscal pe calea ordonanței de urgență sunt neconstituționale, fiind încălcate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) și art. 16, raportate la prevederile Codului fiscal, care prevăd că „se modifică și se completează numai prin lege, promovată de regulă cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a acesteia” și că orice modificare sau completare a acestuia intră în vigoare cu începere din prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată legea. Astfel, deși prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009 intră în vigoare la data de 1 mai 2009, art. 32 al acestui act normativ stabilește grile de impozitare în funcție de situația financiară a contribuabilului existentă la data de 31 decembrie 2008, ceea ce înseamnă că acesta are efect

retroactiv. De asemenea, consideră că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 139 din Constituție, care stipulează că „impozitele, taxele [...] se stabilesc numai prin lege”.

Judecătoria Oradea — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, aprobată prin Legea nr. 227/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 12 iunie 2009.

Însă, din opinia instanței de judecată și din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate reiese că aceasta critică, de fapt, prevederile alin. (2) și (3) ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, astfel cum au fost modificate prin art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009.

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(2) *Contribuabilii, cu excepția celor prevăzuți la alin. (1), la art. 13 lit. c) — e), art. 15 și 38, în cazul cărora impozitul pe profit este mai mic decât suma impozitului minim pentru tranșa de venituri totale corespunzătoare, prevăzute la alin. (3), sunt obligați la plata impozitului la nivelul acestei sume.*

(3) Pentru aplicarea prevederilor alin. (2), sumele corespunzătoare impozitului minim, stabilite în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, sunt următoarele:

Venituri totale anuale (lei)	Impozit minim anual (lei)
0 — 52.000	2.200
52.001 — 215.000	4.300
215.001 — 430.000	6.500
430.001 — 4.300.000	8.600
4.300.001 — 21.500.000	11.000
21.500.001 — 129.000.000	22.000
Peste 129.000.001	43.000"

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul român, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 139 referitoare la impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost abrogate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010. Potrivit art. II din ordonanță, aceasta intră în vigoare începând cu data de 1 octombrie 2010.

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal produc în continuare efecte juridice, acestea constituind temeiul juridic utilizat pentru calculul impozitului datorat de autorul excepției pe perioada în care au fost în vigoare. În acest caz, Curtea are competența de a controla constituționalitatea dispozițiilor legale criticate, chiar dacă ele nu mai sunt în vigoare la data pronunțării prezentei decizii.

2. Curtea observă că asupra dispozițiilor criticate, raportate la prevederi constituționale similare, s-a mai pronunțat, în acest sens fiind Decizia nr. 1.286 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 9 decembrie 2010, Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, și Decizia nr. 883 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 5 august 2010.

De asemenea, Curtea a reținut că regula generală în materia impozitelor și taxelor este cuprinsă în art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”, iar, potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora. Din aceste reglementări constituționale rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate

bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor exceptări sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective.

Întrucât, astfel cum s-a arătat, stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat, precum și a condițiilor de impozitare intră în competența exclusivă a legiuitorului, adoptând reglementarea criticată, Guvernul, în calitatea sa de legiuitor delegat, a acționat în limitele acestei competențe, prin stabilirea unei baze impozabile certe care să asigure un tratament echitabil și corect.

În ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o neconcordanță între prevederile Codului fiscal și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, fapt ce determină neconstituționalitatea textului criticat, fiind încălcate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) și art. 16 din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

De asemenea, prin Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, Curtea a statuat că prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție consfințesc caracterul de „stat de drept, democratic și social în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme” și, pentru ca această prevedere să nu rămână doar la stadiu declarativ, în art. 1 alin. (5) din Constituție se instituie obligația tuturor, inclusiv a autorităților publice, de a respecta Constituția, supremația acesteia și legile. În aceste condiții, Curtea a reținut că art. 4 alin. (1) din Codul fiscal reprezintă un text de principiu ce consfințește regula modificării și completării sale cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare și, prin urmare, pot apărea excepții de la această regulă, fiind permise nu numai de Codul fiscal, ci și de art. 115 alin. (4) din Constituție. În momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Guvernul s-a aflat și într-o situație extraordinară, care impunea măsuri urgente menite tocmai să consolideze situația economică a țării și să mențină în efectivitate bugetul public național. Astfel, nu se poate susține că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Guvernul ar fi luat măsuri ce s-ar situa deasupra legii și, prin urmare, nici Parlamentul, aprobând ordonanța de urgență, nu a încălcat prevederile art. 16 alin. (2) din Constituție.

Totodată, Curtea constată că și susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate stabilesc obligații fiscale determinate în baza unei situații anterioare intrării sale în vigoare, care sunt de natură a încălca prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, este neîntemeiată, deoarece legea stabilește valoarea impozitului datorat pentru viitor în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, ceea ce nu echivalează cu retroactivitatea legii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rifa Exim” — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 20.249/271/2009 al Judecătorei Oradea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.163

din 15 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza finală a părții introductive
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Obretin” — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 453/36/2010 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.540D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 453/36/2010, **Curtea de Apel Constanța — Secția**

comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Obretin” — S.R.L. din Tulcea cu ocazia soluționării unei cereri de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 322 alin. 1 Codul de procedură civilă încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 și 129, precum și pe cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, arată că dispozițiile criticate, care dau posibilitatea formulării cererii de revizuire în cazul în care hotărârea judecătorească s-a pronunțat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecării, blochează accesul la justiție prin sintagma „atunci când se evocă fondul”.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece revizuirea este o cale extraordinară de atac, fiind admisibilă numai în cazurile limitativ prevăzute de art. 322 din Codul de procedură civilă, promovată pentru a îndrepta erorile de fapt, în scopul restabilirii adevărului, ceea ce este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale referitoare la înfăptuirea justiției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 322 din Codul de procedură civilă.

Din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate reiese însă că aceasta critică doar teza finală a părții introductive a art. 322 din Codul de procedură civilă în ceea ce privește sintagma „atunci când evocă fondul”. Așadar, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea dispozițiilor art. 322 teza finală a părții introductive din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

[...]”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 10 privind dreptul oricărei persoane, în deplină egalitate, să fie audiată în mod echitabil și public de un tribunal independent și imparțial din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 14 paragraful 1 referitor la egalitatea în fața tribunalelor și curților de justiție din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Dispozițiile criticate reglementează o cale extraordinară de atac, care poate fi utilizată doar în cazurile limitativ prevăzute de art. 322 din Codul de procedură civilă.

Astfel, acestea sunt norme de procedură, iar, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, procedura de judecată și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite numai prin lege. Din

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza finală a părții introductive din Codul de procedură civilă în Dosarul nr. 453/36/2010 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

aceste prevederi constituționale reiese că legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

Prin Decizia nr. 258 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008, Curtea a reținut că revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată în scopul îndreptării erorilor de fapt.

Pentru acest motiv, ce ține de specificul căii de atac, textul de lege criticat se referă la hotărâri pronunțate în recurs prin care se evocă fondul, adică acele hotărâri prin care fondul cauzei a fost soluționat chiar de instanța de recurs.

De asemenea, răspunzând unor critici similare, prin Decizia nr. 437 din 7 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 1 august 2011, Curtea nu a putut reține critica referitoare la încălcarea accesului liber la justiție, deoarece, așa cum a statuat în jurisprudența sa, accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

În final, Curtea a mai reținut că interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice la care se referă impune ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita calea de atac a revizuirii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

2. Distinct de cele arătate, Curtea reține că prin Decizia nr. 233 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 17 mai 2011, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care aceste prevederi legale nu permit revizuirea unei hotărâri judecătorești prin care, fără a se evoca fondul, s-au produs încălcări ale unor drepturi și libertăți fundamentale, încălcări constatate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Prin urmare, Curtea reține că sintagma „atunci când se evocă fondul”, criticată în prezenta cauză, cunoaște o limitare în sfera sa de aplicare în privința art. 322 pct. 9 din Codul de procedură civilă.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.208

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12, art. 8 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12, art. 8 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Manole Construct Proiect” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 6.591/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.192D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.591/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12, art. 8 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Manole Construct Proiect” — S.R.L. din Constanța într-o cauză având ca obiect deschiderea procedurii insolvențe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale ale art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12, art. 8 alin. (1) și (2) și art. 33 alin. (2) teza a doua sunt neconstituționale deoarece, pe de o parte, restrâng dreptul debitorului de a solicita reorganizarea judiciară, ceea ce conduce practic la dispariția totală a acestuia, iar, pe de altă parte, instituie prezumții, cu consecința răsturnării sarcinii probei, aceasta aparținând debitorului; astfel se încalcă egalitatea în fața legii și se îngreșește accesul liber la justiție.

În privința neconstituționalității art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 autorul excepției arată că judecătorul-sindic dispune prin încheiere deschiderea procedurii insolvenței, care se notifică tuturor creditorilor, iar creditorii pot face opoziție, care se soluționează printr-o singură hotărâre de judecătorul-sindic, după citarea părților. Opoziția introdusă de creditorii la

deschiderea procedurii poate fi calificată ca o cale de atac împotriva încheierii de deschidere a procedurii asupra căreia se pronunță tot judecătorul-sindic, or prin aceasta se încalcă art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, nefiind firesc ca aceeași instanță, respectiv judecătorul-sindic, să se pronunțe asupra întregului proces de deschidere a procedurii, asupra opozițiilor formulate, precum și asupra tuturor cererilor ulterioare.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12, art. 8 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care, în forma indicată de autorul excepției de neconstituționalitate, aveau următorul conținut:

— Art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12:

„În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile:

a) insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;

[...]

6. prin creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței se înțelege creditorul a cărui creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile;

[...]

12. quantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, este de 30.000 lei, iar pentru salariați, de 6 salarii medii pe economie;”;

— Art. 8 alin. (1) și (2):

„(1) Curtea de apel va fi instanța de recurs pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic în temeiul art. 11.

(2) Termenul de recurs este de 10 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.”;

— Art. 32 alin. (1):

„(1) Dacă cererea debitorului corespunde condițiilor prevăzute la art. 27, judecătorul-sindic va pronunța o încheiere de deschidere a procedurii generale, iar dacă prin declarația făcută conform art. 28 alin. (1) lit. h) debitorul își arată intenția de a intra în procedura simplificată sau nu depune documentele prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. a)—f) și h) la termenul prevăzut la art. 28 alin. (2) ori se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 1 alin. (2), judecătorul va pronunța o încheiere de deschidere a procedurii simplificate.”;

— Art. 33 alin. (2) teza a doua:

„(2) În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. **Dacă debitorul contestă starea de insolvență, iar contestația sa este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară.**”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 135 alin. (2) lit. a) privind asigurarea libertății comerțului din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Autorul excepției susține neconstituționalitatea textelor art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12 și art. 8 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 în forma avută de aceste texte anterior modificării aduse acestora prin art. 1 pct. 1, 2 și, respectiv, pct. 12 din Legea nr. 169/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010.

Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza pe fond textul în forma anterioară modificării, întrucât acesta este incident și produce efecte juridice în litigiul aflat pe rolul instanței judecătorești.

II. Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12, art. 8 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1), precum și art. 33 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală, soluția adoptată de Curte fiind de respingere a criticilor, ca neîntemeiate.

Astfel, prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, Curtea a constatat că, în ceea ce privește art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, acesta instituie, într-adevăr, o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie exigibilă după 30 de zile de la scadență. Instituirea acestei prezumții, cu consecința răsturnării probei în sarcina debitorului, este justificată însă de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței, principiu recunoscut pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, precum și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia.

Totodată, în ceea ce privește critica art. 3 pct. 6 și 12 din Legea nr. 85/2006, prin Decizia nr. 583 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 18 august 2011, Curtea a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit quantum, într-un termen de 30 de

zile, care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Acest mod de reglementare este în perfect acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, după cum s-a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune omogenitate, astfel încât situații diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat.

Prin Decizia nr. 786 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 8 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 85/2006. Cu acel prilej, a reținut că prevederile referitoare la competența tribunalelor prin judecătorul-sindic, ca primă instanță, și a curților de apel pentru judecarea recursurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic au fost stabilite prin lege, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, iar nu prin încălcarea acestora. Curtea a mai reținut că opțiunea legiuitorului pentru stabilirea competenței curților de apel în soluționarea recursurilor a fost determinată de faptul că acestea sunt instanțele imediat superioare în grad tribunalelor în cadrul cărora funcționează judecătorul-sindic. De altfel, nicio dispoziție constituțională și niciun instrument juridic internațional nu stabilesc câte grade de jurisdicție și câte căi de atac trebuie să existe pentru înfăptuirea justiției în diferite categorii de cauze, astfel încât existența numai a unei singure căi de atac nu aduce nicio atingere dreptului de acces liber la justiție. În considerarea acestui aspect, Curtea a constatat că art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale presupune doar existența posibilității efective de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de Convenție (Hotărârea din 26 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Kudla împotriva Poloniei*, paragraful 157) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac” (Decizia Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003).

Cu privire la critica de constituționalitate raportată la art. 44 alin. (2) din Constituție, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 78 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2007, că principiul ocrotirii în mod egal prin lege a proprietății private se aplică atât în privința proprietății debitorului, cât și în privința proprietății creditorilor, inclusiv a creanțelor acestora din urmă. Astfel, creditorul este îndreptățit să acționeze pe orice cale legală pentru valorificarea creanțelor sale, iar debitorul, dacă în realitate nu este în insolvență, își poate lichida oricând datoria, prevenind deschiderea ori determinând închiderea procedurii insolvenței.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, Curtea a statuat prin Decizia nr. 78 din 8 februarie 2007, în esență, că dispozițiile legale criticate au ca scop, ca de altfel întreaga procedură instituită prin Legea nr. 85/2006, acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență și, în același timp, pe un plan mai general, asanarea mediului comercial, ceea ce corespunde obligației statului înscrise în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun, stabilirea acestora constituind atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, Curtea a constatat, prin

Decizia nr. 639 din 17 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 15 septembrie 2011, că aceasta are în vedere, de fapt, doar interzicerea dreptului debitorului de a mai solicita reorganizarea judiciară după ce anterior a contestat existența stării de insolvență, iar contestația i-a fost respinsă.

În legătură cu aceasta, Curtea a reținut că garantarea libertății economice trebuie să aibă loc în mod egal pentru toți cei care desfășoară o activitate economică. Astfel, garantarea drepturilor comercianților debitori nu poate aduce prejudicii drepturilor creditorilor. Prin urmare, limitarea exercițiului unor drepturi ale debitorilor care nu și-au exercitat voluntar obligațiile de plată apare ca justificată cu prilejul desfășurării procedurii insolvenței, ce urmărește tocmai acoperirea pasivului acestora prin satisfacerea creanțelor creditorilor.

Curtea a mai arătat că restrângerea anumitor drepturi ale debitorului nu duce însă la dispariția totală a acelor drepturi. Astfel, debitorul are posibilitatea de a opta între acceptarea soluției cu privire la deschiderea procedurii insolvenței și propunerea unui plan de reorganizare sau contestarea soluției de deschidere a procedurii insolvenței, contestare care însă nu trebuie să tindă spre o simplă tergiversare a cauzei. În plus, chiar dacă va fi respinsă contestația, un plan de reorganizare va putea fi propus de administratorul-judiciar sau de către creditorii. Prin urmare, Curtea a concluzionat că legea pune la dispoziție mai multe căi prin care debitorul își poate valorifica drepturile sale, inclusiv prin exercitarea accesului liber la justiție.

Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, Curtea reține că opoziția la deschiderea procedurii introdusă de creditorii nu poate fi calificată ca fiind o

cale de atac împotriva încheierii de deschidere a procedurii generale sau simplificate prevăzute de lege. Posibilitatea introducerii unei opoziții este doar o parte componentă a întregului mecanism de declanșare a deschiderii procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006. De altfel, art. 11 alin. (1) lit. a) din lege prevede că una dintre atribuțiile judecătorului-sindic este „pronunțarea motivată a hotărârii de deschidere a procedurii”, iar art. 12 din lege statuează că „Hotărârile judecătorului-sindic sunt definitive și executorii. Ele pot fi atacate separat cu recurs”. În acest sens a fost pronunțată și Decizia nr. 585 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 7 noiembrie 2006.

Procedura reglementată de Legea nr. 85/2006 poate fi considerată deschisă ori refuzată numai când judecătorul-sindic hotărăște în privința opozițiilor formulate de creditorii. Or, Curtea reține că numai hotărârea prin care judecătorul-sindic se pronunță asupra opozițiilor este supusă căii de atac a recursului.

Controlul judecătoresc exercitat de judecătorul-sindic este limitat la activitatea administratorului judiciar sau, după caz, a lichidatorului, precum și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței.

Neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele arătate, Curtea constată că hotărârile judecătorului-sindic pronunțate în temeiul art. 11 pot forma obiectul recursului ce va fi judecat de curtea de apel, potrivit art. 8 alin. (1) din lege, ceea ce asigură existența unui control judiciar asupra hotărârilor judecătorului-sindic.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a), pct. 6 și pct. 12, art. 8 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1) și art. 33 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Manole Construct Proiect” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 6.591/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.269

din 27 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător

Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.269/89/2010 și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 538D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 562D/2011, 563D/2011, 621D/2011, 895D/2011—900D/2011, 996D/2011—1.000D/2011, 1.003D/2011, 1.004D/2011, 1.006D/2011—1.008D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarele nr. 3.265/89/2010, 3.267/89/2010, 7.703/99/2010, 3.755/89/2010, 8.090/99/2010*, 8.042/99/2010*, 8.072/99/2010*, 8.078/99/2010*, 8.053/99/2010*, 8.071/99/2010*, 8.068/99/2010*, 8.046/99/2010*, 8.073/99/2010*, 8.062/99/2010*, 8.083/99/2010*, 8.057/99/2010, 8.040/99/2010*, 8.080/99/2010* și 8.069/99/2010**.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra înscrisurilor depuse în dosarele nr. 563D/2011, 896D/2011, 898D/2011, 900D/2011, 996D/2011, 1.000D/2011, 1.003D/2011, 1.004D/2011, 1.006D/2011 și 1.007D/2011 de părțile Ilinca Torcescu, Ana Enache, Cătălina Antonescu, Ivona Letiția Panican, Maria Caraiman, Paraschiva Buznosu, Lola Bialus, Jana Tanasievici, Eogenia Luca și Natalia Butnaru prin care se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 538D/2011, 562D/2011, 563D/2011, 621D/2011, 895D/2011—900D/2011, 996D/2011—1.000D/2011, 1.003D/2011, 1.004D/2011, 1.006D/2011—1.008D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 562D/2011, 563D/2011, 621D/2011, 895D/2011—900D/2011, 996D/2011—1.000D/2011, 1.003D/2011, 1.004D/2011, 1.006D/2011—1.008D/2011 la Dosarul nr. 538D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.269/89/2010, încheierile din 18 martie 2011, pronunțate în dosarele nr. 3.265/89/2010 și nr. 3.267/89/2010, Încheierea din 29 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.703/99/2010, încheierile din 28 iunie 2011, pronunțate în dosarele nr. 3.755/89/2010, nr. 8.042/99/2010*, nr. 8.072/99/2010*, nr. 8.078/99/2010*, nr. 8.053/99/2010* și 8.062/99/2010*, încheierile din 1 iulie 2011, pronunțate în dosarele nr. 8.071/99/2010*, nr. 8.068/99/2010*, nr. 8.046/99/2010* și nr. 8.073/99/2010*, încheierile din 5 iulie 2011, pronunțate în

dosarele nr. 8.090/99/2010* și nr. 8.069/99/2010**, și încheierile din 15 iulie 2011, pronunțate în dosarele nr. 8.083/99/2010*, nr. 8.057/99/2010, nr. 8.040/99/2010* și nr. 8.080/99/2010, **Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată, din oficiu, de către instanța de judecată cu prilejul soluționării unor cauze având ca obiect drepturi de asigurări sociale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale arată, în esență, că dreptul la pensie constituie un „*bun*” în sensul arătat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, astfel că se bucură de protecția art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, recalcularea, prin reducerea substanțială a pensiilor ocupaționale, chiar dacă operează pentru viitor, constituie o încălcare a dreptului de proprietate ce are semnificația expropriării. De asemenea, arată că art. 47 alin. (2) din Constituție nu distinge între pensia contributivă și cea necontributivă, ceea ce conduce la concluzia că pensia stabilită printr-o lege în vigoare la data deschiderii drepturilor la pensie reprezintă un drept constituțional, iar cuantumul său nu poate fi diminuat printr-o lege ulterioară. Dispozițiile de lege criticate însă au semnificația nerecunoașterii de către stat a principiilor prevăzute anterior, care au stat la baza calculării pensiilor ocupaționale, ceea ce afectează stabilitatea circuitului civil și aduce atingere drepturilor câștigate. Mai mult, se aduce atingere și dispozițiilor art. 53 din Constituție, întrucât din cuprinsul expunerii de motive a Legii nr. 119/2010 nu rezultă nici că măsurile bugetare se impun și nici faptul că acestea ar fi proporționale cu situația care le-a determinat. În plus, restrângerea dreptului la pensie nu are un caracter temporar. În sfârșit, susține că interesul public urmărit, respectiv asigurarea unui sistem unitar de pensii, încalcă principiul proporționalității, consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și de Constituție, prin aceea că rupe justul echilibru ce trebuie păstrat între protecția proprietății și cerințele interesului general prin privarea de dreptul de a beneficia de pensie în cuantumul garantat de dispozițiile art. 68 alin. (2) și (7) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 lit. c), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 1 lit. c): „Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare: [...]”

c) pensiile de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.”;

— Art. 2: „(1) Pensiile de serviciu anticipate și anticipate parțiale dintre cele prevăzute la art. 1 devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pensiile anticipate de serviciu dintre cele prevăzute la art. 1 lit. c) și f) devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pensiile de invaliditate și pensiile de urmaș dintre cele prevăzute la art. 1 devin pensii de invaliditate, respectiv pensii de urmaș, în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Pensiile de serviciu, altele decât cele menționate la alin. (1)—(3), dintre cele prevăzute la art. 1, devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 3: „(1) Pensiile prevăzute la art. 1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, cuvenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În situația pensiilor dintre cele prevăzute la alin. (1), care au fost stabilite în baza legilor speciale, pensia din sistemul public se determină considerându-se a fi îndeplinite condițiile de acordare prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, se elaborează metodologia de recalculare a pensiilor prevăzute la art. 1, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”;

— Art. 4: „(1) Recalcularea pensiilor prevăzute la art. 1 se realizează de către instituțiile în evidența cărora se află persoanele beneficiare, după cum urmează:

a) într-o perioadă de 5 luni de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (3), pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. a) și b);

b) într-o perioadă de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (3), pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. c)—h).

(2) Cuantumul pensiilor recalculate potrivit prevederilor alin. (1) se stabilește în baza punctajului mediu anual, determinat potrivit prevederilor Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, și se plătește de la data de întâi a lunii următoare expirării perioadei de recalculare prevăzute la alin. (1) lit. a) sau b), după caz.”;

— Art. 5: „(1) Prevederile art. 3 și 4 se aplică în mod corespunzător și pensiilor stabilite potrivit prevederilor Legii nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 179/2004 privind pensiile de stat și alte drepturi de asigurări sociale ale polițiștilor, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. a) sau b), punctajul mediu anual realizat se determină prin împărțirea numărului de

puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale ale persoanelor la 20 de ani reprezentând stagiul complet de cotizare.

(3) La cuantumul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. a) sau b), stabilite ca urmare a procesului de recalculare, se aplică prevederile art. 11 teza a III-a din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În cazul pensiilor prevăzute la alin. (1), pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și pentru care nu pot fi dovedite venituri de natură salarială, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul mediu brut pe economie din perioadele respective.”;

— Art. 12: „Persoanele ale căror drepturi la pensie sunt stabilite, în condițiile legii, ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi supuse automat procesului de recalculare, astfel cum este reglementat de prezenta lege.”

Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 47 alin. (2) referitor la dreptul la pensie, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, invocă cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 30 mai 2000, pronunțată în Cauza *Carbonara și Ventura contra Italiei*, Hotărârea din 22 martie 2001, pronunțată în Cauza *Streletz, Kessler și Krenz contra Germaniei*, Hotărârea din 18 iunie 1971, pronunțată în Cauza *De Wilde, Ooms și Versyp contra Belgiei*, Hotărârea din 16 septembrie 1996, pronunțată în Cauza *Gaygusuz contra Austriei*, Hotărârea din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Buchen contra Cehiei*, Hotărârea din 12 aprilie 2006, pronunțată în Cauza *Stec și alții contra Regatului Unit*, Hotărârea din 12 octombrie 2004, pronunțată în Cauza *Kjartan Asmundsson contra Islandei*, Hotărârea din 12 aprilie 2006, pronunțată în Cauza *Muller contra Austriei*, Hotărârea din 18 noiembrie 2004, pronunțată în Cauza *Pravednaya contra Austriei*, Hotărârea din 20 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *Pressos Compania Naviera SA și alții contra Belgiei* și Hotărârea din 18 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Andrejeva contra Letoniei*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate în raport cu aceleași texte din Constituție și cu argumente identice celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a reținut, în esență, că „pensiile de serviciu sunt compuse din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială”. Acordarea acestui supliment, neavând ca temei contribuția la sistemul de asigurări sociale, „ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia”. Prin urmare, dobândirea dreptului la pensie specială „nu poate fi considerată ca instituirea sau obligație *ad aeternum* a statului de a acorda acest drept, singurul drept câștigat reprezentând doar prestațiile deja realizate până la intrarea în vigoare a noii reglementări și asupra cărora legiuitorul nu ar putea interveni decât prin încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. [...] Conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, textele de lege criticate afectează pensiile speciale doar pe viitor și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind

acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, Legea privind instituirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*”.

Cu același prilej, Curtea a statuat că „partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de «bun», ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii

legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația expropriării”.

Analizând conformitatea prevederilor art. 1—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 cu dispozițiile art. 53 din Constituție raportate la dreptul la pensie și dreptul la un nivel de trai decent, Curtea a constatat, prin prisma celor statuate mai sus, că „aceste dispoziții constituționale sunt lipsite de relevanță, întrucât dreptul la pensie vizează pensia obținută în sistemul general de pensionare, neexistând un drept constituțional la pensie specială, deci la suplimentul financiar acordat de stat”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale în dosarele nr. 3.269/89/2010, 3.265/89/2010, 3.267/89/2010, 7.703/99/2010, 3.755/89/2010, 8.090/99/2010*, 8.042/99/2010*, 8.072/99/2010*, 8.078/99/2010*, 8.053/99/2010*, 8.071/99/2010*, 8.068/99/2010*, 8.046/99/2010*, 8.073/99/2010*, 8.062/99/2010*, 8.083/99/2010*, 8.057/99/2010, 8.040/99/2010*, 8.080/99/2010* și 8.069/99/2010**.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.276

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 248—254 și art. 304 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 248—254 și art. 304 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ileana Constantinescu, în Dosarul nr. 26.370/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a III-a

civilă și pentru cauze cu minori și de familie, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.228D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autoarea excepției de neconstituționalitate, Ileana Constantinescu, a depus la dosar un înscris prin care solicită acordarea unui nou termen în vederea angajării unui apărător, precum și pentru faptul că în aceeași zi are pe rolul Tribunalului București un alt dosar, conform citației atașate.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, și având în vedere data pronunțării încheierii de sesizare a Curții Constituționale și lipsa indicării unui motiv temeinic în sensul textului de lege, respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât aceasta nu este motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 26.370/2/2005, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248—254 și art. 304 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ileana Constantinescu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei hotărâri prin care s-a respins cererea de constatare a nulității încheierii unei căsătorii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia enumeră textele pretins a fi încălcate din Legea fundamentală, fără a formula în mod concret critici de neconstituționalitate.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 248—254 și art. 304 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ileana Constantinescu în Dosarul nr. 26.370/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 527966